

תת"ע 7072/01/15 - סימן טוב מזרחי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7072-01-15 מדינת ישראל נ' מזרחי סימן טוב
תיק חיצוני: 90502310510

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	סימן טוב מזרחי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר התייצבות המבקש ביום 5.5.15, ובו הורשע המבקש בעבירה של אי ציות לאור אדום, וזאת בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו העונשים הבאים: קנס בגובה 1,200 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 14 ימים, וכן פסילת רישיון נהיגה למשך 45 ימים על תנאי לתקופה של שנתיים.

המבקש נשפט בהיעדרו לאחר שביום 29.4.15 שלח לבית המשפט בקשה לדחיית הדיון, ובה נטען כי הוא לא יוכל להתייצב לדיון בתאריך 5.5.15 כיוון שנקבע לו תור לניתוח בגב התחתון לתאריך 4.5.15 בבי"ח מעיני הישועה בבני ברק. בהחלטתי מיום 30.4.15 הוריתי למבקש לתמוך את בקשתו באסמכתא וקבעתי כי אם לא תומצא אסמכתא, דיון במועדו יתקיים ויכול ויתקיים שלא בנוכחות המבקש. עד לדיון ביום 5.5.15 לא המציא המבקש כל אישור רפואי ולא התייצב, ועל כן כאמור נשפט בהיעדרו.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, סיבת היעדרותו מהדיון היתה עקב שני ניתוחים סמוכים שעבר בזנב גבו.

המבקש תיאר בפרטי פרטים על גבי 3 עמודים את מצבו הרפואי, את הניתוחים וההליכים הרפואיים שעבר בחייו ואף תמך את תיאוריו במסמכים רפואיים רבים.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה מן הטעם שהמבקש לא הגיש בקשה לדחיית הדיון. יתרה מכך, טען כי גם הנימוקים שפורטו בבקשה אין בהם כדי למנוע מהמבקש לעשות כן, ולפיכך אין למבקש אלא להלין על עצמו.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

אין ספק שהמבקש זומן כדין לדיון שנקבע. סבורתני, כי על המבקש היה לצרף למכתבו מיום 29.4.15 או לכל הפחות עד למועד הדיון ביום 5.5.15, אישור רפואי שיש בו כדי להעיד על אי יכולתו להתייצב לדיון, בהתאם להחלטת מיום 30.4.15, ומשלא עשה כן, אין לו אלא להלין על עצמו.

עם זאת, לאחר עיון מעמיק במסמכים הרפואיים שצורפו לבקשה עולה כי ישנו אישור מחלה אשר הופק בדיעבד - בתאריך 27.5.15 אשר מצוין בו כי המבקש אינו מסוגל לעבוד מיום 5.5.15 עד יום 5.6.15, סה"כ 32 ימים. אין די באישור רפואי שהופק בדיעבד, אך בין המסמכים נמצאו גם "טופס הסכמה לניתוח" ובו מצוין "ת. קבלה: 4.5.15 שעה 10:47" וכן מרשם לתרופות שתוקפו מיום 6.5.15 עד 18.5.15. בנוסף, צורף מכתב שחרור מהמחלקה לרפואה דחופה מיום 15.5.15, ובו צוין כי המבקש "עבר ניתוח ב-5.5.15 בגב התחתון. אתמול הוציאו תפרים ואזור הניתוח מדמם". אשר על כן, ניתן להניח כי המבקש הוציא את האישור הרפואי לאחר שהתאושש מהניתוח.

לאור המסמכים שלעיל, סבורתני כי למבקש היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

אשר על כן, אני מורה על ביטול פסק הדין וקובעת להקראה ליום 23.12.15 שעה 08:30.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ו, 06 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.